

nogen Betydning for dette Thing. Min Mening har altsaa kun været den, at jeg, saavidt jeg formaede, vilde sætte det ærede Thing istand til at sætte sig ind i de vestindiske Forhold. Jeg vilde lade det ærede Thing se med de samme 6 Dine, gennem hvilke Regjeringen har styrket sit Syn paa de vestindiske Forhold, og det kan kun være mig kjær, om det ærede Thing vil benytte denne Leilighed til, saavidt det formaar, at sætte sig ind i de vestindiske Forhold og saa først og fremmest lade Frugten af dets Overveelse om de vestindiske Forhold komme dette Forslag tilgode.

Clausager: Jeg skal ikke forlænge denne Debat ret meget; men jeg kan dog ikke undlade at fremsføre et Par Ord, idet ogsaa jeg nærer den Formening, at Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag vil paaføre Danmark ikke ubetydelige Udgifter til disse Vestindiske Besiddelser. Gjennem en længere Narraekke er der jo anvendt temmelig store Summer paa disse Der, og det foreliggende Lovforslag gaar jo nu temmelig vidt i samme Retning. Det blev udtalt af den høitæredede Finansminister, at der er Haab om, at Sukkerproduktionen endnu kan blomstre frem og forbedres, naar den af ham gjentagne Gange nævnte fuldstændige Ro og Betryggelse for Liv og Eiendom kommer tilstede derovre. Ja, jeg skal selvsjælgelig ikke paastaar, at det Mødsatte kunde blive Lilsældet; men det forekommer mig dog, at dette Haab maa være noget svagt, naar man ser hen til, hvorledes det er gaaet Tid efter anden, og Kommissionens Betænkning afgiver jo ikke noget videre trøsteligt Billede i denne Retning. Den høitæredede Minister udtalte tillige, at det maatte forekomme ham som en Selvpløje, at Møderlandet overtog disse med Militærvæsenet derovre forbundne Udgifter; der var, samtidigt med, at man havde givet Derne Selvstyrelse, paalagt dem en Byrde, nemlig Udgifterne til Militærvæsenet, som ingen anden Del af Staten havde for sig. Jeg er dog ikke ganske vis paa, om ikke Militærvæsenet her i Møderlandet kræver forholdsvis lige saa store Udgifter, vel at mærke, naar man tager med i Beregning de Udgifter, som Møderlandet jo har til alle de øvrige Foranstaltninger i Landet. Der er jo nu i flere Aar saagodtsom intet Bidrag ydet af Kolonialkassen for de vestindiske Der, og allerede i mange Aar har det jo dog kun været ganske Ubetydeligt. Naar man nu ved Siden af denne omtrent fuldstændige Bidragsfrihed for disse Der derovre tillige paatager sig saa betydelige Udgifter for Statskassen, som her er tilsigtet, forekommer det mig, at der bliver Tale om at gaa noget vidt. At der desuden, som ogsaa fremgik af den høitæredede Ministers Foredrag, vilde blive Tale om endnu yderligere Hjælp og andre Lilsfud,

skal jeg ikke opholde mig ved. For mig staar det saaledes, at, hvis der var Mulighed for at stille os af med disse kostbare og pengeslugende Besiddelser, vilde det være overmaade heldigt, thi det er dog meget ubehageligt Aar for Aar at have Besiddelser, som koste Landet temmelig betydelige Summer foruden Bryderier i andre Retninger. Jeg skal ikke forlænge Debatten mere end med disse Par Ord; men jeg har ikke villet undlade at udtale min Betragtning, og det er den, at det foreliggende Lovforslag langt fra tilfredsstiller mig.

Finansministeren (Østrup): Ja, jeg frygter for at trætte det ærede Thing med disse Bemærkninger, som jeg idelig og idelig maa gjentage for det ærede Thing. Det forekommer mig, at det ærede Medlem, som nu satte sig, noget oversaa, at Kolonierne ogsaa ere Danmark. Det ærede Medlem udtalte, at det vilde paaføre Danmark temmelig store Bryder, om man gik ind paa dette Forslag; men Vestindien er Danmark, det forekommer det mig, at det ærede Medlem har overset. Det staar for mig som aldeles vilkaarligt at udsøndre endel af Territoriet og sige til det: Du skal holde din egen Husholdning for Fremtiden, Du skal have Lov til selv at oppebære dine Indtægter, men saa skal Du ogsaa selv dække dine Udgifter. Det forekommer mig at være vilkaarligt. Her har det ligget ret naturligt for at gjøre Forsøg i denne Retning, fordi Afstanden var saa stor, at man, som gjentagende Gange bemærket, har ondt ved at lære Forholdene at kjende og føre Lilsyn med Udviklingen; men naar Forsøget har ført til det Resultat, at den udsøndrede Del ikke kan bære sig selv, forekommer det mig, at man ikke er berettiget til at gjøre den Slutning, at, efterat saadanne Forsøg ere gjorte, kommer denne Del af Landet os ikke mere ved, saa kommer det til at seile sin egen Sø, og kan den ikke bestaa ved sine egne Kræfter, maa den gaa til Grunde. Jeg ser ikke rettere, end at denne Tanke i Virkeligheden vil føre til, at man skulde anfse sig berettiget til efterhaanden at udfille saadanne Dele af Landet, som ikke betale sig, som ikke give en Indtægt, der svarer til den Udgift, som de paaføre Staten. Det vil være en ny Regel, og jeg tvivler paa, at dens Gjennemførelse vil finde Medhold hos Mange. Jeg gad nok spørge, hvad der da egentlig vilde garantere imod at gjøre det samme Experiment med en anden Del af, hvad der hører til det danske Monarki, og sige: „I Fremtiden har Du at bære ikke blot dine kommunale Byrder, men ogsaa de Statsudgifter, der falde paa dit Territorium, kan Du ikke det, maa Du gaa til Grunde“. Dersom man vilde gjøre dette Experi-